

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

10 maart 2005

ONTWERP VAN DECREET

houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en landbouw

AMENDEMENTEN

Zie:

192 (2004-2005)

- Nr. 1: Ontwerp van decreet
- Nr. 2: Verslag namens de Subcommissie voor
Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid

AMENDEMENT Nr. 1

voorgesteld door de heren Erik Matthijs, Bart Martens en Karlos Callens

Artikel 4

In de voorgestelde tekst van artikel 2, 7°, e), de woorden “1 januari 2004” vervangen door de woorden “1 januari 2003”.

VERANTWOORDING

De bedrijven die als niet-bestaande werden beschouwd zijn bonafide bedrijven die administratief op één of andere manier nalatig zijn geweest, maar toch minstens sinds het jaar 2000 jaarlijks aangifte hadden gedaan bij de Mestbank en een definitieve milieuvergunning hadden gekregen voor 1 januari 2000. Het is logisch dat er een sanctie volgt op de administratieve nalatigheid. Deze moet echter evenredig zijn aan de overtreding.

Er werd reeds een sanctie uitgevoerd, nl. zij hebben de superheffing voor 2002 betaald. Deze superheffing bedroeg in 2002 volgens het Voortgangsrapport 2004 van de Mestbank in totaal in het Vlaamse Gewest 6.545.542 euro. Netto is dit iets lager na behandeling van de bezwaarschriften.

Bovendien krijgen zij een lagere nutriëntenhalte, namelijk 85% van de aangifte van de Mestbank van het aanslagjaar 2001 volgens het amendement tot invoering van een artikel 5bis in het ontwerpdecreet dat in artikel 33bis van het mestdecreet een §11 invoert. Aldus zijn zij voldoende gesanctioneerd.

Daarom wordt voorgesteld dat ze als bestaande worden beschouwd vanaf 1 januari 2003, zodat ze vanaf dan ook geen superheffing meer moeten betalen.

AMENDEMENT Nr. 2

voorgesteld door mevrouw Tinne Rombouts en de heren Karlos Callens, Bart Martens en Mark Demesmaeker

Artikel 4

A. In de inleidende zin, de woorden “wordt een punt e) toegevoegd, dat luidt als volgt” vervangen door de woorden “worden een e) en f) toegevoegd, die luiden als volgt”.

B. Aan de voorgestelde tekst van artikel 2, 7°, een f) toevoegen, die luidt als volgt:

“f) ofwel, een definitieve milieuvergunning is toegekend voor het houden van uitsluitend paarden en/of pony's op basis van artikel 33ter, §4, eerste lid.”.

VERANTWOORDING

De SERV merkte in zijn advies van 28 januari 2005 op dat paardenhouderijen die op basis van artikel 33ter, §4, eerste lid, derde gedachtestreepje, alsnog een milieuvergunning hebben bekomen, niet als bestaande veeteeltinrichting worden beschouwd. Deze opmerking is terecht.

De bedoelde inrichtingen hebben een milieuvergunning en een nutriëntenhalte, zodat ze de uitbating verder kunnen zetten. Om echter een verandering of een hernieuwing van de milieuvergunning te kunnen aanvragen, vereist de huidige wetgeving op basis van artikel 33ter, §1 van het meststoffendecreet dat de inrichting als ‘bestaande’ wordt beschouwd. Op termijn bestaat er dus de dreiging dat die paardenhouderijen geen hernieuwing van hun vergunning kunnen bekomen of evenmin een verandering kunnen aanvragen. Er lijken geen redenen te zijn waarom dergelijke inrichtingen niet als bestaande inrichtingen zouden kunnen beschouwd worden. Het kan dus als een vergetelheid worden bestempeld.

Om die inrichtingen als ‘bestaande veeteeltinrichting’ te kunnen beschouwen, wordt de limitatieve lijst van ‘bestaande veeteeltinrichtingen’ zoals opgesomd in artikel 2, 7°, van het Meststoffendecreet verder aangevuld door dit amendement met een bijkomend punt f).

De tekst van het amendement verwijst naar artikel 33ter, §4, als grond voor de verlening van een milieuvergunning aan de paardenhouderijen.

Hierbij moet een onderscheid gemaakt worden met alle andere categorieën in voormelde §4. Alle andere categorieën zijn onlosmakelijk verbonden aan een onderwerp waarvoor de overheid blijvend de mogelijkheid wenst te bieden om een milieuvergunning te bekomen. Voor de categorie ‘paarden’ was het de bedoeling dat zij zich éénmalig konden regulariseren (aanvraag vóór 1 december 2000; zie de overgangsbepaling van artikel 36, 6°, van het meststoffendecreet) om daarna beschouwd te worden als ‘gewone’ landbouw- of veeteeltinrichting.

Verder is het niet nodig om een regeling met betrekking tot de nutriëntenhalte uit te werken aangezien deze bedrijven een nutriëntenhalte hebben bekomen op basis van een aparte regeling los van artikel 33bis, met name 85% van de milieuvergunning. Met andere woorden hoeft het bestaande amendement dat voorziet om artikel 33bis, §1, te beperken tot de gevallen a) tot en met d) en een nieuwe §11 invoegt voor de gevallen e), niet aangevuld te worden met een §12 voor de gevallen f).

AMENDEMENT Nr. 3

voorgesteld door mevrouw Tinne Rombouts en de heren Karlos Callens en Bart Martens

Artikel 4bis (nieuw)

Een artikel 4bis invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 4bis

In artikel 13bis, §1, tweede lid, van hetzelfde decreet worden volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in 1° worden de woorden “31 december 2002” vervangen door de woorden “31 december 2005”;*
- 2° in 2° worden de woorden “1 januari 2003” vervangen door de woorden “1 januari 2006”.*

VERANTWOORDING

Dit amendement voorziet in een overgangsregeling voor het nitraatresidu in het kader van de beheersovereenkomsten water.

AMENDEMENT Nr. 4

voorgesteld door mevrouw Tinne Rombouts en de heren Karlos Callens en Bart Martens

Artikel 4ter (nieuw)

Een artikel 4ter invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 4ter

In artikel 20bis, §4, 3°, c), van hetzelfde decreet worden volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in i) worden de woorden “31 december 2002” vervangen door de woorden “31 december 2005”;*
- 2° in ii) worden de woorden “1 januari 2003” vervangen door de woorden “1 januari 2006”.*

VERANTWOORDING

Dit amendement voorziet in een overgangsregeling voor het nitraatresidu in het kader van de beheersovereenkomsten water.

AMENDEMENT Nr. 5

voorgesteld door de dames Tinne Rombouts en Stern Demeulenaere en de heren Bart Martens en Mark Demesmaeker

Artikel 4bis (nieuw)

Een artikel 4bis invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 4bis

In artikel 27bis van hetzelfde decreet worden de woorden “de in artikel 25, §§2, 3, 4 en 5 bedoelde geldboeten” vervangen door de woorden “de in artikel 25, §§2, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11 en 12 bedoelde geldboeten”.

VERANTWOORDING

In de paragrafen 2, 3, 4 en 5 van artikel 25 werden administratieve geldboeten voorzien voor het niet oordeelkundig aanwenden van nutriënten op cultuurgronden, voor het niet naleven van de aangifteplicht, voor het niet afzetten van de mestoverschotten, voor het overtreden van de bemestingsnormen. In artikel 27bis werd bepaald dat hij die een administratieve geldboete kreeg de ambtenaar per aangetekend schrijven kon verzoeken om kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling van de in artikel 25, §§2, 3, 4 en 5 bedoelde geldboeten.

In latere decreetteksten werden in de paragrafen 8, 9, 10, 11 en 12 van artikel 25 van het mestdecreet administratieve geldboeten vastgesteld voor gebrekkige mestafzet, het niet bijhouden van het register, het niet tijdig overmaken van mestafzetdocumenten, het gebrekkig bijhouden van de balansen, het niet naleven van plicht om bepaalde documenten bij te hebben bij bepaalde transporten. Daarbij werd vergeten artikel 27bis aan te passen zodat voor deze geldboeten geen kwijtschelding, vermindering of uitstel kon gevraagd worden. Door dit amendement wordt deze mogelijkheid wel gegeven.

AMENDEMENT Nr. 6

voorgesteld door mevrouw Tinne Rombouts en de heren Bart Martens en Patrick Lachaert

Artikel 4bis (nieuw)**Een artikel 4bis invoegen, dat luidt als volgt:***“Artikel 4bis*

In artikel 33bis van hetzelfde decreet wordt een §11 ingevoegd, die luidt als volgt:

“§11. In geval een veeteeltinrichting enkel en alleen op grond van artikel 2, 7°, e) voldoet aan de definitie van bestaande veeteeltinrichting, wordt een P₂₀₅-nutriëntenhalte en een N-nutriëntenhalte toegekend, die als volgt bepaald worden: de mestproductie berekend op basis van 85% van de aangifte bij de Mestbank van het aanslagjaar 2001. Het gedeelte van de toegekende nutriëntenhalte dat betrekking heeft op de vergunningsplichtige dieren kan evenwel de, op basis van de milieuvergunning vastgelegde, vergunde mestproductie niet overschrijden. De nutriëntenhalte wordt door de Mestbank berekend en ambtshalve toegekend op voorlegging door de vergunninghouder van de toegekende milieuvergunning. Deze berekende nutriëntenhalte geldt met terugwerkende kracht vanaf de datum zoals vastgesteld in artikel 2, 7°, e).”.

VERANTWOORDING

Door dit artikel wordt de procedure voorzien die moet toelaten een nutriëntenhalte te geven aan de nieuwe groep bestaande inrichtingen (zoals vastgesteld door het nieuw artikel 2, 7°, e). Het voorstel dat bestemd is om een nieuw artikel 33bis, §11 te worden, probeert zo nauw mogelijk aan te sluiten met het reeds bestaande §10 van hetzelfde artikel.

Er wordt vermeden dat de huidige tekst in een aantal omstandigheden de nieuwe groep van bestaande inrichtingen zou bevoordelen ten aanzien van reeds bestaande veeteeltinrichtingen die zich wel hebben gehouden aan de wetgeving (aangifteplicht, vergund zijn) en die daarom al sinds geruime tijd een nutriëntenhalte hebben gekregen.

Dit vereist enige bijkomende uitleg. Het begrip ‘bestaande veeteeltinrichting’ wordt gedefinieerd in artikel 2, 7°, van het meststoffendecreet en kan worden beschouwd als een soort sanctie ten aanzien van inrichtingen die niet voldeden aan de aangifteplicht of die niet beschikten over de noodzakelijke vergunningen. Wie niet valt onder het begrip ‘bestaande veeteeltinrichting’ kan onder meer geen hernieuwing of verandering van zijn milieuvergunning aanvragen wat een onevenredig zware sanctie is.

Artikel 33bis van het meststoffendecreet bepaalt dat alle bestaande veeteeltinrichtingen een nutriëntenhalte krijgen. Alle niet-bestaande veeteeltinrichtingen worden hiervan uitgesloten tenzij zij sinds aanslagjaar 1995 tijdig en regelmatig hebben aangegeven, wat geldt als een soort mildering van de anders strenge voorwaarde van bestaand zijn. Een grote groep ‘niet-bestaande’ veeteeltinrichtingen hebben dus wel degelijk een nutriëntenhalte.

De inrichtingen die reeds een nutriëntenhalte hebben, kregen die indertijd na een specifieke procedure die we verder ‘initiële berekening’ zullen noemen. Kortweg werd hen een nutriëntenhalte toegekend tot op het niveau van het hoogste productiejaar die werd aangegeven in de referentiejaren 95, 96 en 97. Er werd echter al relatief snel aanvoeld dat in bepaalde omstandigheden die toegekende nutriëntenhalte niet overeenkwam met de noden van de inrichting. Zo kon het zijn dat een exploitant toevallig tijdens de referentiejaren bepaalde investeringen had gedaan, waardoor in die bewuste jaren de productie toevallig lager lag. Daarom werd de referentie uitgebreid naar een nieuw productiejaar: productiejaar 2000.

Om dit te bereiken werd een nieuwe §10 ingevoegd die stelt dat de nutriëntenhalte wordt herberekend indien de nutriëntenhalte lager is dan 85% van het productiejaar 2000. De grens van 85% kan worden gezien als een belangrijke toepassingsvoorwaarde. Eenmaal aan die voorwaarde is voldaan, dan kan de exploitant een herberekening vragen. Hij krijgt dan automatisch minstens 75% van zijn milieuvergunning als nieuwe nutriëntenhalte. Indien dit nog steeds minder is als de productie van het jaar 2000, dan werd voor de exploitant automatisch een herberekening gemaakt tot op niveau van dat productiejaar 2000.

Het nieuw artikel 33bis, §11 werd geschreven met het oog op een gelijke behandeling met de groep exploitanten die een herberekening hebben verkregen op grond van §10. De nieuwe groep bestaande inrichtingen krijgt in het huidige voorstel ook een nutriëntenhalte tot op niveau van minstens 75% van de milieuvergunning en krijgt ook eventueel meer op grond van productiejaar 2000. Wat dat betreft is de gelijkheid gerespecteerd.

Er wordt tevens voorgesteld om de nieuwe groep ‘bestaande veeteeltinrichtingen’ hoe dan ook niet beter te behandelen dan de groep exploitanten die enkel recht heeft gehad op de procedure van initiële berekening. Om dit te bekomen moeten de productierechten worden beperkt tot het productiejaar 2000 (dus aanslagjaar 2001) minus 15%. Exploitanten die immers enkel recht hadden op een initiële berekening, zijn ‘gestrand’ op maximaal 85% van het productiejaar 2000 (indien niet, dan hadden ze een herberekening kunnen vragen op grond van §10).

Vervolgens lijkt het aangewezen om extra in de verf te zetten dat het nieuw §11 enkel van toepassing is voor de nieuwe groep ‘bestaande inrichtingen’ op grond van het nieuw punt e) dat het ontwerpdecreet wilt toevoegen aan artikel 2, 7°, van het Meststoffendecreet. Dit om te vermijden dat alle ‘bestaande inrichtingen’ §11 zouden kunnen aanwenden om een herberekening aan te vragen. De parlementaire werken bij het ontwerpdecreet laten duidelijk zien dat dit niet de bedoeling is. Niettemin is het aangewezen om elke twijfel uit de tekst te halen.

Tenslotte wordt ook de zinsnede ‘dat betrekking heeft op de vergunningsplichtige dieren’ voorgesteld. Reden hiervoor is dat het huidige ontwerp geen verschil maakt tussen de vergunningsplichtige en de niet-vergunningsplichtige dieren. Wanneer evenwel een nutriëntenhalte wordt toegekend op grond van de aangifte van productiejaar 2000, dan houdt dit noodzakelijkerwijze in dat hierin ook niet-vergunningsplichtige dieren zijn vervat. Zonder meer stellen dat de op grond van §11 toegekende nutriëntenhalte de op basis van de milieuvergunning vastgelegde vergunde mestproductie niet mag overschrijden, houdt geen rekening met die niet-vergunningsplichtige dieren.

AMENDEMENT Nr. 7

voorgesteld door mevrouw Hilde Crevits en de heren Karlos Callens, Bart Martens en Mark Demesmaeker

HOOFDSTUK Vbis (nieuw)

Natuurbehoud

Een hoofdstuk Vbis – Natuurbehoud, bestaande uit de artikelen 9bis tot 9quater, invoegen, dat luidt als volgt:

“HOOFDSTUK Vbis

Natuurbehoud

Artikel 9bis

In artikel 29, §1, van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, vervangen bij het decreet van 19 juli 2002, worden tussen het woord “kunnen” en de woorden “naast de maatregelen”, de woorden “in de natuurverbindingsgebieden” gevoegd.

Artikel 9ter

In artikel 36bis, §6, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de woorden “60 dagen” vervangen door de woorden “150 dagen”.

Artikel 9quater

In artikel 36bis, §15, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de woorden “en 70” vervangen door de woorden “, 70 en 71”.

VERANTWOORDING

Artikel 9bis. Dit artikel heeft tot doel duidelijk te stellen dat art. 29 van het decreet Natuurbehoud enkel betrekking heeft op de natuurverbindingsgebieden. Bij de vervanging van art. 29, §1, bij decreet van 19 juli 2002, werden immers in de inleidende zin van die paragraaf bij vergissing de woorden ‘in de natuurverbindingsgebieden’ niet hernomen. Uit de maatregelen die in §1, 1° tot 3° vermeld worden, kan men weliswaar afleiden dat het artikel nog steeds (enkel) betrekking heeft op natuurverbindingsgebieden, doch ter wille van de duidelijkheid en rechtszekerheid is het aangewezen dit expliciet te vermelden.

Artikel 9ter. Dit artikel beoogt de rechtzetting van een fout die geslopen is in de tekst van art. 36bis, §6. Het eerste lid van die paragraaf bepaalt bij vergissing dat de definitieve vaststelling door de Vlaamse Regering van de gebieden die in aanmerking komen als speciale beschermingszone, gebeurt binnen 60 dagen na het einde van het openbaar onderzoek. Die termijn van 60 dagen mag echter geen aanvang nemen bij het einde van het openbaar onderzoek, maar moet ingaan na het verstrijken van de in §5 bedoelde termijn van 90 dagen. De in §5 bedoelde termijn is de termijn waarover de administratie beschikt om na het einde van het openbaar onderzoek de adviezen, opmerkingen en bezwaren te bundelen en te coördineren en advies uit te brengen bij de Vlaamse Regering. Bijgevolg dient in het eerste lid van §6 sprake te zijn hetzij van een termijn van 60 dagen na het verstrijken van de termijn bedoeld in §5, hetzij van een termijn van 150 (= 90 + 60) dagen na het einde van het openbaar onderzoek. Zoals §6 thans luidt, dient de Vlaamse Regering reeds tot definitieve vaststelling over te gaan, terwijl de termijn van §5 nog niet verstreken is voor de administratie om aan de Vlaamse Regering, precies met het oog op die vaststelling, een gemotiveerd advies uit te brengen na het openbaar onderzoek.

Artikel 9quater. In artikel 36bis, §15, tweede lid, van het decreet Natuurbehoud worden een aantal artikelen uit andere decreten en wetten van toepassing verklaard op de gebieden die de Vlaamse Regering definitief heeft vastgesteld in de zin van §6 of §12 van artikel 36bis. Het betreft allemaal artikelen waarin bij decreet van 19 juli 2002 bepalingen zijn ingevoerd ten behoeve van speciale beschermingszones. Zo werden in de artikelen 62, 70 en 71 van de wet van 22 juli 1970 op de ruilverkaveling van landeigendommen uit kracht van de wet dergelijke bepalingen ingevoerd. Artikel 36bis, §15, tweede lid, beoogt diezelfde bepalingen ook van toepassing te stellen op de gebieden die de Vlaamse Regering definitief heeft vastgesteld in uitvoering van de Europese Habitatrichtlijn, maar die, in afwachting van het van communautair belang verklaren van deze gebieden door de Europese Commissie, nog niet zijn aangewezen als speciale beschermingszone. Dit was nodig om te voldoen aan artikel 10 van het EG-Verdrag en is, na het van communautair belang verklaren van deze gebieden, nodig

om, in afwachting van hun aanwijzing als speciale beschermingszone, te voldoen aan artikel 4.5 van de Habitatrichtlijn. In artikel 36bis, §15, is echter klaarblijkelijk bij vergissing geen melding gemaakt van artikel 71 van de wet van 22 juli 1970, waar dit artikel echter evenzeer als de artikelen 60 en 70 een bepaling bevat voor speciale beschermingszones. Artikel 71 handelt over het opmaken van een landschapsplan en bepaalt dat dit plan de activiteiten moet bevatten die nodig zijn voor het realiseren van de in artikel 36ter, §§1 en 2, van het decreet Natuurbehoud bedoelde instandhoudingsmaatregelen voor speciale beschermingszones. Dit artikel 71 dient dus toegevoegd te worden in de opsomming van artikel 36bis, §15, tweede lid.

AMENDEMENT Nr. 8

voorgesteld door de dames Hilde Crevits en
Stern Demeulenaere en de heren Bart Martens en
Mark Demesmaeker

HOOFDSTUK VI

Afvalstoffen

Artikel 9bis (nieuw)

Een artikel 9bis invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 9bis

Artikel 2bis van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, ingevoegd bij het decreet van 2 april 2004, wordt opgeheven.”.

VERANTWOORDING

Artikel 2bis van het afvalstoffendecreet legt een aantal criteria vast om te bepalen of een stof of voorwerp al of niet als een afvalstof moet beschouwd worden. Het arrest van het Europees Hof van Justitie van 11 november 2004 in de zaak C-457/02 betreffende een prejudiciële vraag in de strafzaak tegen Antonio Niselli bepaalt dat de redenering van bijproduct niet kan gebruikt worden voor residuen van consumptiegoederen. Een bijproduct kan alleen ontstaan als residu in een productieproces. Ook de notie van kleine herstelling of eenvoudige behandeling in artikel 2bis is tegenstrijdig met de bepalingen van het arrest, voor zover het om consumptiegoederen gaat.

Om mogelijke problemen of veroordelingen door het Europees Hof van Justitie te vermijden wordt artikel 2bis opgeheven. In de praktijk betekent dit dat teruggekeerd wordt naar de toestand van voor de invoering van artikel 2bis, waarbij ook een beslissingsboom gebaseerd op de Europese rechtspraak werd gebruikt om te bepalen of een stof of voorwerp een afvalstof is. Het voordeel van een niet-decreetale regeling is dat de beslissingsboom snel kan aangepast worden aan nieuwe arresten en interpretaties van het Europees Hof van Justitie. De Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu, zal het concept van een beslissingsboom als administratieve richtlijn voor de OVAM bevestigen.

AMENDEMENT Nr. 9

voorgesteld door voorgesteld door de dames
Hilde Crevits en Stern Demeulenaere en de heren
Bart Martens en Mark Demesmaeker

HOOFDSTUK VI

Afvalstoffen

Artikel 9ter (nieuw)

Een artikel 9ter invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 9ter

Over alle vragen en beroepen, ingediend overeenkomstig artikel 2bis van hetzelfde decreet, doet de Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu, een uitspraak binnen de dertig dagen na de inwerking-treding van dit artikel. De beslissing van de minister wordt per aangetekend schrijven aan de aanvrager of beroeper en de OVAM betekend.”.

VERANTWOORDING

Zie de verantwoording bij amendement nr. 8. Om geen juridisch vacuüm te creëren wordt er een overgangsregeling voorzien voor de vragen en beroepen die overeenkomstig artikel 2bis werden ingediend, maar waarover nog geen uitspraak is gedaan. De Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu, wordt gemachtigd om hierover een beslissing te nemen.

AMENDEMENT Nr. 10

voorgesteld door de heer Erik Matthijs, mevrouw Stern Demeulenaere en de heren Bart Martens en Mark Demesmaeker

Artikel 16

Aan de voorgestelde tekst van 29° een tweede lid toevoegen, dat luidt als volgt :

“Voor het meeverbranden van houtafval in een daartoe vergunde inrichting is geen heffing verschuldigd;”.

VERANTWOORDING

In het nu reeds geldende artikel 47, §2, 28° van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen is bepaald dat er geen heffing verschuldigd is voor het verbranden van onbehandelde houtafval, van daarmee vergelijkbare houtafval en van niet gevaarlijk behandeld houtafval in een daartoe vergunde oven. Deze bepaling werd eertijds ingevoerd voor de verbranding van onbehandelde en niet gevaarlijke houtafvalstoffen in houtverwerkingsinrichtingen (schrijnwerkerijen en dergelijke). Daar werd en wordt houtafval gebruikt voor de verwarming van de werkplaatsen en magazijnen. Omdat de houtverbrandingsinstallaties in deze inrichtingen meestal slechts over een beperkte rookgasreinigingsinstallatie (stoffilter) beschikken werd de vrijstelling beperkt tot onbehandeld en niet gevaarlijk houtafval, om te vermijden dat schadelijke emissies zouden uitgestoten worden.

Naar analogie van deze bepaling in artikel 47, §2, 28° is het aangewezen om ook voor het meeverbranden van houtafval een vergelijkbare uitzondering in te voeren. Dit is in overeenstemming met het Uitvoeringsplan Houtafval waarin is bepaald dat houtafval moet verwerkt worden in materiaalrecyclage ofwel in verbrandingsinstallaties met hoog energetisch rendement. Het verbranden van verduurzaamd houtafval (dat gevaarlijke elementen bevat) moet gebeuren in installaties met een hoog energetisch rendement en met een uitrusting die hen in staat stelt om de contaminanten te verwijderen of te capteren. Het zijn alleen grote meeverbrandingsinstallaties die de noodzakelijke investeringen kunnen doen inzake rookgaszuivering om deze gevaarlijke elementen te vangen. Daarom is het logisch dat de uitzondering van artikel 47, §2, 28° in het nieuw toe te voegen artikel 47, §2, 29° (voor meeverbranden) uitgebreid wordt met gevaarlijk houtafval zodat dit afval naar daartoe geschikte meeverbrandingsinstallaties gaat en vermeden wordt dat de gevaarlijke houtafvalstoffen naar materiaalrecyclage zouden gaan.

AMENDEMENT Nr. 11

voorgesteld door de heren Erik Matthijs, Karlos Callens, Bart Martens en Mark Demesmaeker

HOOFDSTUK VIIbis (nieuw)

Drinkwater

Een hoofdstuk VIIbis – Drinkwatervoorziening, bestaande uit artikel 23bis, invoegen, dat luidt als volgt:

“HOOFDSTUK VIIbis

Drinkwatervoorziening

Artikel 23bis

Artikel 33 van het decreet van 21 december 2001 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2002 wordt vervangen door wat volgt:

“Artikel 33

De Vlaamse Regering wordt ertoe gemachtigd om de volgende grote waterbouwkundige werken te vervreemden aan de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening, die deze exploiteert op terreinen van het Vlaams Gewest:

- het spaarbekken en de installaties voor productie van drinkwater en diens inboedel, behorend tot het complex Blankaart I, gelegen op het grondgebied van de gemeenten Diksmuide en Houthulst;*
- het spaarbekken en de installaties voor productie van drinkwater en diens inboedel, behorend tot het complex Kluizen I, gelegen op het grondgebied van de gemeente Evergem;*
- het spaarbekken en de installaties voor productie van drinkwater en diens inboedel, behorend tot het complex Kluizen II, gelegen op het grondgebied van de gemeente Evergem.*

Deze bepaling heeft uitwerking met ingang van 1 januari 2002.”.

VERANTWOORDING

De voorgestelde bepaling vervangt artikel 33 van het decreet van 21 december 2001 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2002 (B.S. 14/02/2002). Dit artikel luidt momenteel als volgt:

‘Artikel 33. De Vlaamse regering wordt ertoe gemachtigd, op voorstel van de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu en de Vlaamse minister bevoegd voor de financiën en de begroting, om kosteloos een recht van opstal van maximum 50 jaar te verlenen aan de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening voor de grote waterbouwkundige werken die zij exploiteert op terreinen van het Vlaamse Gewest.

Het recht van opstal wordt te kostelozen titel verleend, met dien verstande dat tijdens de opstalperiode alle uitgaven voor onderhoud van de bestaande en de oprichting van nieuwe installaties ten laste zijn van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening.’

Het Vlaamse Gewest werd met ingang van 1 januari 1989 eigenaar van de bovenvermelde goederen ingevolge artikel 57 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten. In uitvoering van art. 57 werd bij koninklijk besluit van 30 juni 1996 (B.S. 08/08/1996) tot vaststelling van de lijst van de Grote Waterbouwkundige werken overgedragen van de Staat naar het Vlaamse Gewest, de eigendomsoverdracht vastgesteld.

De exploitatie van deze goederen is echter steeds gebeurd door de drinkwatermaatschappij op wiens grondgebied de betreffende installaties gelegen waren, in casu door de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (hierna: VMW).

Ingevolge het niet langer opnemen van de vastleggingskredieten voor de realisatie van ‘grote bouwkundige werken’ in de begrotingen van de Vlaamse Gemeenschap sinds 1996, staat de VMW zelf in voor de financiering van de noodzakelijke investeringen in de grote waterbouwkundige werken.

Door het principe van de natrekking zijn alle installaties die de VMW (met eigen middelen) opricht, onderhoudt en exploiteert op terreinen van het Vlaamse Gewest, eigendom van deze laatste.

De feitelijke situatie houdt een aantal problemen in:

- dit is geen gezond principe bij de langetermijnplanning van de VMW en kan zelfs de leefbaarheid ervan hypothekeren.
- deze gebouwen en installaties kunnen niet correct opgenomen worden in de boekhouding van de VMW. In principe mogen deze installaties op dit ogenblik niet in het actief van de VMW worden opgenomen en kunnen bijgevolg ook niet worden afgeschreven, maar moeten direct in kosten genomen worden. Dit zou uiteraard enorme schokken geven in de exploitatieresultaten van de VMW en gaat bovendien compleet voorbij aan de economische realiteit, waar deze installaties naar de toekomst toe de opbrengsten zullen genereren.

Er is gezocht naar juridische constructies die tegemoet komen aan de nood aan rechtszekerheid in hoofde van de VMW.

Een eerste oplossing is gevonden in de figuur van het opstalrecht dat ten kosteloze titel kan worden verleend voor een maximale duur van 50 jaar. Hierdoor kan de VMW voor eigen rekening de nodige infrastructuurwerken realiseren en exploiteren in de toekomst. Op het einde van het recht van opstal wordt de eigendom kosteloos overgedragen aan het Vlaamse Gewest.

In het kader van de verkoop van de aandelen van het Vlaamse Gewest in de VMW, kan deze oplossing niet verder weerhouden worden. Een verkoop van deze grote waterbouwkundige werken dringt zich bijgevolg op.

Als datum van inwerkingtreding voor de nieuwe bepaling, werd gekozen voor de datum van inwerkingtreding van het vigerend artikel 33.

AMENDEMENT Nr. 12

voorgesteld door de heren Erik Matthijs,
Karlos Callens en Bart Martens

HOOFDSTUK VIIbis (nieuw)

Milieuvergunning

Een hoofdstuk VIIbis – Milieuvergunning, bestaande uit artikel 23bis, invoegen, dat luidt als volgt:

*“HOOFDSTUK VIIbis**Milieuvergunning**Artikel 23bis*

In artikel 19 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning wordt 2° vervangen door wat volgt:

“2° wanneer de inrichting door een andere exploitant wordt overgenomen. De overname moet vooraf worden gemeld aan de overheid die op het tijd-

stip van de melding overeenkomstig de aard en de klasse in eerste aanleg bevoegd is voor de overgenomen inrichting.”.

VERANTWOORDING

Artikel 19 luidt nu als volgt:

‘De krachtens dit decreet toegestane vergunningen blijven geldig voor de duur van de lopende vergunning:

- 1° wanneer de inrichting naar een andere klasse overgaat door wijziging van de indelingslijst;
- 2° wanneer de inrichtingen door een andere exploitant wordt overgenomen. De overname moet vooraf worden gemeld aan de overheid die de vergunning heeft verleend.’

Artikel 42 van Vlarem I luidt als volgt:

‘§1. In geval een vergunde inrichting door een andere exploitant wordt overgenomen, blijven de toegestane vergunningen geldig voor de duur ervan.

§2. De overnemer moet de overname, bedoeld in §1, vóór de datum van inwerkingtreding van de overname melden door middel van het meldingsformulier, bedoeld in artikel 2, §2, dat bij ter post aangetekende zending of bij afgifte tegen ontvangstbewijs moet worden bezorgd aan de overheid die op het tijdstip van de melding overeenkomstig de aard en de klasse in eerste aanleg bevoegd is voor de overgenomen inrichting.’

Er bestaat in een aantal gevallen een contradictie tussen de bepalingen van artikel 19, 2° van het decreet betreffende de milieuvergunning en van artikel 42, §§1 en 2 van Vlarem I.

Dit schept problemen in de volgende gevallen:

- een schepencollege (een bestendige deputatie) weigert in eerste aanleg de milieuvergunning en de bestendige deputatie (de minister) verleent de milieuvergunning in beroep. De melding van overname zou dan volgens Vlarem I ingediend moeten worden bij het schepencollege (de bestendige deputatie), terwijl volgens de bepalingen van art. 19, 2° van het decreet betreffende de milieuvergunning de overname dient te worden gemeld aan de bestendige deputatie (de minister);
- ingevolge een wijziging van de indelingslijst verandert een inrichting van klasse; de oorspronkelijke vergunningverlener is niet meer diegene die op dat ogenblik bevoegd is in eerste aanleg;
- de bestendige deputatie (minister) weigert de aanvraag voor een klasse I-vergunning, maar staat wel de klasse II toe; de overheid die de vergunning heeft verleend, nl. de bestendige deputatie (minister) is niet de overheid die bevoegd is in eerste aanleg voor volgende aanvragen, nl. het college van burgemeester en schepenen.

Een éénvormige afstemming van de bepalingen met betrekking tot de melding van overname van een inrichting is aldus noodzakelijk, teneinde een einde te maken aan de verwarring zowel bij de vergunningverleners als bij de exploitanten.

Huidig voorstel verwijst overigens naar het advies A26 van het Technisch Overleg Milieuregelgeving (TOM) waarin expliciet de onderstaande oplossing wordt voorgesteld.